

Podcast over de waarden

Bijbelse grond onder de eredienst en andere vormen

De waarden van De Bron zijn uitgesproken door de gemeente, die geleid door de Geest vorm heeft gegeven aan speerpunten voor gemeente-zijn in deze tijd. Onder die waarden of dat verlangen ligt een Bijbelse grond.

Diensten die raken	<p>In onze traditie heeft een kerkdienst veelal zo vorm gekregen vanwege de manier waarop de eerste christelijke gemeente vormgaf aan het samenzijn. Je denkt dan aan Handelingen 2:42 waar staat dat ze trouw bleven aan het onderricht, een gemeenschap vormden, het brood braken (wat staat voor avondmaal vieren) en zich wijden aan het gebed.</p> <p>In Handelingen 2:46 staat dan dat ze trouw en eensgezind samenkwamen in de tempel, ook avondmaal vieren bij mensen thuis in een kring, en samen maaltijden gebruikten.</p> <p>Natuurlijk onderkennen we dat erediensten een manier is waarin dat vorm kan krijgen. Veelal is er sprake van eenrichtingsverkeer van een zendende predikant en een luisterende gemeente. Maar dat kan een prima vorm zijn: de verkondiging van het evangelie staat centraal. We dragen dat bijvoorbeeld uit via TV waar we een mooi kijkerspubliek hebben. En het is bedoeld om mensen het heil bekend te maken en te getuigen dat het leven alleen bij God en Jezus te vinden is. Dat is onze profetische taak. Tegelijk mag je zeggen dat nergens in de Bijbel grond te vinden is dat dit tweemaal op een zondag plaats moet vinden. In veel andere landen bestaat de traditie dat er een (1) dienst op de zondagmorgen wordt belegd, waarna de rest van de dag andere vormen van gemeente-zijn een plek krijgen. Die tweede dienst is dus echt een traditie uit ons land.</p> <p>Wijden aan het gebed kan vormkrijgen door de</p>
--------------------	---

	<p>gebeden in de kerkdienst, maar zou dat ook vorm kunnen krijgen door gebeden in een wijk of kring bij mensen thuis. Misschien is dat eerst spannend, maar we moeten dat niet nalaten.</p> <p>Het is ook goed om wat over de Hebreeënbrief te zeggen: als er staat verzuim uw eigen bijeenkomsten niet, dan sloeg dat niet alleen op de kerkdiensten, maar op alle bijeenkomsten van de gemeente, nog afgezien van het feit dat de gemeente (heel praktisch) niet samenkwam in grote getale maar in kleine groepen.</p> <p>Verder krijgt verkondiging ook vorm in de opvoeding, in een gesprek over de preek, in het vertellen van een Bijbelverhaal aan jongeren, of als we in een gesprekje met een collega getuigen van iets waarop we hopen. En dat is niet minder verkondiging dan een eredienst.</p> <p>Vragen die hierbij besproken kunnen worden:</p> <ul style="list-style-type: none"> *hoe kunnen erediensten nog meer dan nu echt raken? *zouden andere vormen van gemeente-zijn een mooie plek in ons gemeenteleven kunnen krijgen, ook op de zondag? *wat vind jij van gebedsbijeenkomsten in wijk of kring om daarmee samen vorm te geven aan een Bijbelse manier van bij elkaar komen?
<p>Geloofsgesprekken & samen studeren</p>	<p>Samen studeren en geloofsgesprekken nemen we even samen. Het gaat bij het ene om verder ingewijd worden in de kennis van de Bijbel en de toepassing daarvan voor ons leven. Terwijl de geloofsgesprekken een zekere interactie mogelijk maken.</p> <p>Je wijden aan het apostolisch onderricht van Handelingen 2:42 zou ook vorm kunnen krijgen door een lezing waar vragen over gesteld kunnen worden. Misschien kunnen we ook wat verbinding</p>

zoeken tussen wat er zondag in de kerkdienst gezegd en aangereikt wordt en onze studie doordeweeks?

Verder zie je in de Bijbel heel veel “elkaar-teksten”: bewaar onder elkaar de vrede (bergrede), heb elkaar lief (Joh 13:34), vorm een gemeenschap met elkaar (Hand 2:42), bemoedig elkaar (Rom 1:12), heb elkaar innig lief (Rom 12:10), veroordeel elkaar niet (Rom 14:13), aanvaard elkaar (Rom 15:7), wijs elkaar terecht (Rom 15:14), wees gastvrij (1 Kor 11:33), spreek waarheid onder elkaar (Ef 4:25). En zo kun je nog wel even doorgaan.

Deze vormen, samen de verkondiging in een studievorm gieten of geloofsgesprekken waarin we elkaar bemoedigen en terechtwijzen hebben dus net zo’n Bijbelse grond als het houden van erediensten. Kunnen vorm krijgen doordeweeks maar ook op de zondag. En ook deze vorm is tot eer van God en tot dienste van onze naaste.

Je kunt je zelfs afvragen over in de eerste christelijke gemeente niet meer ruimte was voor zulke bemoediging en terechtwijzing, omdat ze samenkwamen in de huizen. En je kunt je afvragen wat is er van dat bemoedigen en onderling terechtwijzen terecht gekomen door alleen maar erediensten met eenrichtingverkeer te houden? Hoe zouden we dat vertroosten, bemoedigen en berispen onderling beter vorm kunnen geven dan nu een plek krijgt. Want dat het een Bijbelse opdracht is, is wel duidelijk. Misschien voelen we het op dit moment wel als iets dat de ambtsdragers moeten doen, maar dat is geen Bijbelse gedachte.

Vragen die besproken kunnen worden:

*herken je de Bijbelse grond van deze waarde en kun je ontdekken waarom dit tot eer van God en ten dienste van de naaste is?

*hoe moeten we die onderlinge bemoediging en

	<p>terechtwijzing vorm geven in onze tijd? *we hoeven niet te gaan lijken op de eerste christelijke gemeente, maar wat kunnen we van hen leren?</p>
<p>Verbinding jong en oud & een goed plek voor jongeren</p>	<p>Bij de verbinding tussen jong en oud hebben wij altijd psalm 71 in gedachten, en dan vooral vers 18: nu ik oud en grijs ben, verlaat mij niet God, zodat ik het nageslacht, elk nieuw kind kan vertellen van de macht van uw arm.</p> <p>Natuurlijk hebben we daarvoor de ouders en hun christelijke opvoeding en daar zijn we dankbaar voor. We hebben de Regenboog en geloof.nu en daar zijn we ook dankbaar voor. Toch merk je bij vooral 60+ers dat zij een groot verlangen hebben om voor jongeren van 30- wat te betekenen en naar hen te luisteren. Je zit zomaar opgesloten in je eigen generatie. En dat onderlinge geloofsgesprek tussen de generaties kan via een generatiemorgen of – avond prachtig vormkrijgen.</p> <p>Je kunt je afvragen of dit gesprek niet enigszins verwaarloosd is of uitbesteed aan predikant en mentoren.</p> <p>Dan denken we ook aan de oproep die vaak na de doop gedaan wordt aan de gemeente om met je voorbeeld en voorbede om de kinderen van de gemeente heen te staan. Kan dat ook vormkrijgen in een goede plek voor jongeren in onze gemeente?</p> <p>Hoe zouden we samen de hoogte, breedte, diepte, lengte kunnen onderzoeken van het heil en daar ervaringen over delen?</p> <p>Vragen die besproken zouden kunnen worden: *herken je de Bijbelse grond onder de verbinding tussen jong en oud? *wat vind jij: komen die generatiegesprekken in de afgelopen decennia goed van de grond?</p>

	<p>*wat zouden we kunnen doen om vorm te geven aan die voorbede en voorbeeld van na de doop, de oproep aan de gemeente, meer dan we nu al doen, of is dat niet nodig?</p>
<p>Christelijke levensstijl</p>	<p>Een christelijke levensstijl wordt gekenmerkt door loven en roemen, door dienen en offeren, door Bijbel en gebed. De Bijbel is daar vol van. Het wordt ook gekenmerkt door zachtmoedigheid en geduld en geloof (denk aan de vruchten van de Geest uit Gal 5:22). Natuurlijk lenen mooie leerdiensten over wat dat betekent zich uitstekend voor dat doel. Zouden er ook andere vormen kunnen zijn die zich ervoor lenen om te groeien in een intens leven met de Heer? Denk bijvoorbeeld aan lectio devina of andere vormen van Bijbel lezen in kleine groepen. Samen diep in het Woord duiken.</p> <p>Vragen die besproken zouden kunnen worden:</p> <ul style="list-style-type: none"> *hoe zou een leerdienst hieraan kunnen bijdragen, wat verlang je van zo'n dienst? *welke andere vormen zouden een plek kunnen krijgen om samen een christelijke levensstijl te laten groeien en zou dat ook een plekje mogen krijgen op de dag van de Heer? Waarom wel en waarom niet?
<p>Samenhang</p>	<p>Bij samenhang denken we aan de volgende werkwoorden: gemeenschap oefenen, het voor elkaar opnemen, uitdelen, lief en leed delen, een herberg zijn voor elkaar, en ook elkaar vertroosten en vermanen. De elkaar-teksten zouden daar achter kunnen liggen (dat noemde ik hiervoor), maar ook de brief aan de Korinthiers, de eerste brief 'elkaar tot een hand en een voet zijn'. We zijn als gemeenschap aan elkaar gegeven. We denken ook aan Handelingen 2:42 en 46. Daar</p>

	<p>wordt gesproken over een gemeente die samenkwam in de tempel (lees in de kerk(diensten)), maar ook over een gemeente die thuis met elkaar de maaltijd hield. En daar lief en leed deelde. En uitdeelde van de gaven die er waren, zowel in financiële zin als in gaven om te luisteren en te onderscheiden. Herken je dat die vormen tot eer van God kunnen zijn of ten dienste van onze naaste? En zou je ook een tekort kunnen aanwijzen in de samenhang? Die in onze traditie weinig vorm heeft gekregen. Natuurlijk wordt er wel meegeleefd onderling in de gemeente. Maar elkaar bemoedigen, aanspreken en voorleven, heeft dat voldoende een plek? En als we de koffietap open zouden zetten of samen 's avonds op de zondag een borreltje zouden drinken en dan ook echt elkaar zouden bemoedigen en terechtwijzen?</p> <p>Vragen die besproken zouden kunnen worden:</p> <ul style="list-style-type: none"> *herken je dat God gediend wordt door elkaar te dienen? *zou je tekort kunnen aanwijzen in De Bron in de samenhang als het gaat om elkaar bemoedigen, aanspreken en voorleven? *er wordt een vorm genoemd, hoe denk je daar over?
<p>Relevant zijn voor buiten</p>	<p>Relevant zijn voor buiten heeft natuurlijk ook met de verkondiging te maken. Maar heeft nadrukkelijk ook te maken met kerk zijn voor de buurt en diaconale hulp in Berkel en Rodenrijs. De Bijbel is vol van uitdelen, ontferming bewijzen, delen, onderdak geven, helpen, naast woorden van hoop spreken in een donkere tijd (maak alle volken tot mijn leerlingen, Mattheus 28 of 1 Petrus 2:9). Hebben we die taak om uit te delen van het evangelie in woord en daad niet onze speerpunt</p>

gemaakt in de kerkenraad enkele jaren geleden. En wat komt daarvan terecht? En hoeveel tijd van onze week, of zelfs van onze zondag wordt besteed aan dat doel? Zouden we wat onze intern gerichte tijd kunnen omswitchen naar extern gerichte tijd: we zouden bijvoorbeeld een film kunnen vertonen en nabespreken i.p.v. of naast het houden van een kerkdienst, waarbij we uitnodigend zijn voor het dorp. En een vorm aanbieden die veel meer aansluit bij de cultuur van de inwoners van ons dorp. Die veelal een kerkdienst een te hoge drempel vinden, maar een film nabespreken wel als mogelijkheid zien. En waarom zou zo uitreiken naar het dorp minder tot eer van God zijn en minder tot dienste van de naaste?

Denk hierbij aan deze vragen:

*wat betekent het voor jou, voor ons dat we “extern” tot speerpunt hebben gemaakt?

*hoeveel van onze tijd doordeweeks en op zondag gaat naar intern versus extern? Hoe denk je daar over?

*hoe zou je in deze tijd en cultuur iets kunnen delen van Gods grote daden, van de hoop waarvan we leven? Is de vorm die genoemd wordt daarvoor aansprekend? Welke andere vormen zie jij?